

Boires i foscors

written by Pere Grau i Rovira | 19 de desembre de 2024

El panorama polític arreu aquest final d'any és ple de boires i foscors. Els conflictes es proliferen a tot el món i en lloc de preocupar-se per la supervivència de la humanitat en el nostre planeta, els poderosos obren com si encara estiguéssim al segle XIX. I a Catalunya les boires no són pas menys espesses. Mirem-nos-ho breument i comencem per ERC.

No recordo on vaig llegir fa temps el comentari sobre algun polític que no volia reconèixer la seva situació difícil i que deia que quan la realitat és adversa, hom se n'inventa una de paral·lela més tranquil·litzadora. I això sembla que passa amb els dirigents d'ERC. Ara apunten alguns que cal tornar a la unitat dins del partit (això que en diuen "recosir-lo") i que així recuperaran els electors perduts. I això és un autoengany com una casa de pagès. Naturalment que un partit dividit entre fraccions diverses ho té negre per ser votat. Però en el cas d'ERC, i això ho sap tothom que hi vegi més enllà del nas, el motiu fonamental de la desafecció dels electors i de les patacades electorals del partit, ha estat la deriva de Junqueras, professant la idea de la independència en els discursos i desmentint-la amb els fets. I res no fa suposar que ara faci un canvi copernicà que aturi la davallada del partit fins a xifres residuals, cosa que obriria pas per a una altra formació que, conservant el vessant social d'Esquerra, impulsés amb força el vessant nacional de manera convincent per a tothom.

Pel que fa a Junts, en el moment que escric aquestes línies el panorama no és menys boirós. He comprès des del primer moment el que ha fet el president Puigdemont, facilitant la investidura de Sánchez a Madrid i ho he dit en articles anteriors. Ha estat un darrer intent de trobar una via sensata per fer realitat les aspiracions nacionals catalanes. La incògnita era una vegada més comprovar quina credibilitat

tenen les paraules de Pedro Sánchez. I una vegada més s'ha comprovat que és nul·la. Sánchez diu que sí a tot i després no fa res del que s'ha parlat i fa com si sentís ploure. Una experiència que no és pas nova i que ERC també pot comprovar cada dia. Jo, modest comentarista lluny del país, no soc qui per dir si el president hauria de fer això o allò. Ell té molts més elements de judici dels que podem tenir els que ens ho mirem des de la barrera. Jo, ho reconec, ja hauria trencat lligams i hauria deixat caure Sánchez on es mereix: al pou que ell mateix obre una vegada i una altra. Que els acords no els compleixin el PSOE o el PP, al final és igual. Que la llei d'amnistia se la passin pel folre el PSOE o el PP tampoc fa cap diferència. Doncs almenys que no continuïn pensant que poden prendre'ns el pèl sempre que vulguin.

Vejam què ens portaran aquests dies i setmanes vinents. De moment, ara que ve Nadal, els catalans podríem cantar una paròdia de la nostra nadala més popular, el „Fum, fum ,fum“:

Qui dirà més gran mentida?

Ai, que en fum! (bis)

Si serà el Salvador

o el seu senyor, o el seu senyor,

el Pedrito a Madriid,

dos de seny escanyoliit

Ai que ens fum!

Amics lectors, encara que afora al carrer tot sigui boirós, dins de casa mirem que tot sigui pau i harmonia. Això no ens ho deixem prendre per ningú. Bones festes!